

ВЕЛЛІАНСЬКИЙ ПОРТ

Допитливі.
Це було друге слово (окрім «дивовижні»), яким Елла зазвичай описувала Дивовижників. Коли її родина (та їхні заклинацькі компаньйони) вийшли у Велліанському порті та готувалися сісти на небесний пором до Селестіану, щоб купити шкільне приладдя, люди не зводили з них очей. Деякі пробували махати їм. Інші пошепки дякували та вітали. Декілька посміхалося... Та багато хто (більше, ніж хотілося б Еллі) хмурився, побачивши її.

Елла *знову* була знаменитою. Цього разу — не як перша студентка-заклиначка, яка вступила та успішно закінчила перший рік навчання в Інституті Аркан із Дивовижних та Моторошних Ідей, великій школі магії у небі. Радше як рятівниця світу від лиходійки на ім'я Джіа Трівеліно, що жадала влади, та її еліксиру для крадіжки Дива.

Але від цієї уваги маму сіпало, а тато посміювався. Усе літо родина відганяла дивовижницьких папараці, що потайки вешталися біля будинку чи турбували бабусю в її закликацькій аптеці, полюючи на ексклюзивні розповіді про ту доленосну ніч три місяці тому. Обличчя Елли показували всі дивовижницькі ньюс-бокси, та навіть закликацькі газети від Нью-Йорку до Колону чи Парамарібо розповідали про події у небесах.

Елла через це трохи нервувала, але вона не хотіла це показувати та ще сильніше лякати маму чи змушувати її виконати погрозу утримати Еллу вдома й відправити у Конжур Еколь мадам Коллетт. Вона вирішила — якщо буде достатньо сміливою, це надихне й інших учнів-заклиначів вступати до Аркану, тож, може, цього року в неї побільшає друзів.

Навіть зараз вона посміхалася перехожим, і щоразу, коли здіймала очі на красиву куполоподібну стелю Велліанського порту, по всій її поверхні блимали геліограми її обличчя поруч із найрозшукуванішою злочинницею у світі — Джією Трівеліно — та її численними масками.

Стеля була повна заголовків:

ПОЗНАЙОМТЕСЯ ІЗ ЗАКЛИНАЧКОЮ, ЯКА ВИГНАЛА ТУЗА АНАРХІЇ

В ВІГАХ — СУМНОЗВІСНУ ЗЛОЧИННИЦЮ ПОБАЧИЛИ,
КОЛИ ВОНА ВИХОДИЛА З МАГІЧНОЇ ЧАЙНОЇ В АСТРАДАМІ

— Благослови тебе зірка, — прошепотів перехожий поруч, коли вони заходили всередину. — Позбулася того реп'яха.

Елла швидко йому всміхнулася, оскільки, щойно вони зайшли у фое, присадкувата жінка вирячилася на неї:

— Новини брешуть. Це все схоже на закликацьку змову. Як на мене, ви всі просто намагаєтеся захопити небо собі. Киш!

— Як ти це зробила? — гнучкий чоловік примружився на неї. — Які в тебе там закликацькі штучки?

Мама підтягла Еллу ближче. Її голос лунав у думках Елли: *«Дивися вперед, не зупиняйся. Все це може миттєво змінитися»*.

Елла однаково не мала часу хвилюватися. Вона все озиралася й озиралася, милуючись чудовими краєвидами, і разом із нею крутилася її джуджу-валіза, відчайдушно намагаючись не відставати. Величезні вікна відкривали огляд на гігантські небесні пороми, що прибували та відбували від довгих позолочених доків. Щільні Хмарні Гнізда грали у хованки з ранковим сонцем. Маслянисті промені омивали весь порт у золоті. Інколи їй було навіть важко уявити, що цієї самої хвилини вони пропливають над Індійським океаном. Стіни постійно змінювали яскраві

кольори, на мапах сузір'я ганялися одне за одним, а зірки постійно блимали, показуючи назви та конфігурації сотнями мов.

Вони пройшли біля масивної вежі — однієї з Основ. Елла витріщилася вгору, туди, де вежа переходила у високу стелю і мала такий самий вигляд, як і її сестра на подвір'ї Інституту. Маленькі дітлахи кидали бронзові монетки зонне-сонечка у неглибокий фонтан довкола вежі.

Елла ступила крок ближче до вежі, подалі від допитливого натовпу, і прочитала напис на табличці:

ВЕЛЛІАНСЬКА ОСНОВА

ЦЯ ВЕЖА СИМВОЛІЗУЄ ПРИНЦИП ПОРЯДКУ В НАШОМУ
ВЕЛИКОМУ ДИВОВИЖНИЦЬКОМУ СВІТІ.

*Тільки жертва одного задля багатьох дозволяє
нашим серцям битися в єдиному ритмі та
виживати у небесах.*

Її серце глибоко і сильно стиснулося — ривок переходу, який вона відчувала щоразу, коли вирушала із татом у Потоїб'їччя. Таке було і минулого року, коли вона відвідувала Арканську Основу з Мастерджі Такуром, і вона ще не знайшла для цього задовільного пояснення.

— Ви це відчуваєте? — вона розвернулася до батьків, але вони були надто зайняті обговоренням поїздки, щоб почути її.

Елла вислизнула подалі, де було вже не чути, як ця суперечка щодо небажання мами ходити по крамницях у дивовижницьких містах переросла у нескінченну сварку щодо того, чи варто заклиначам взагалі навідуватись у Дивовижницький світ, такий небезпечний, де заклиначі постійно зникають у небі. Елла сподівалася, вони хоч цього разу не згадають про зникнення тітки Селести, маминої близнючки, вчоргове. Щоразу, коли про неї згадували, мама застигала та хмурилася, а Елла не хотіла, щоб та знову переживала ті болючі спогади з часів, коли мамі було стільки років, скільки Еллі зараз. Понад двадцять років минуло, але рана досі боліла.

Елла бажала сьогодні щасливого дня усім. Вона не хотіла нервувати ще більше, бо вже була достатньо знервована через витріщання усіх навколо. Дівчина прямувала в Аркан на другий рік і мала великі плани. Щойно вона повернеться, треба буде багато чого зробити — дещо дізнатися про будівлю, дещо розпитати її наставника Мастерджі Такура. Вона кинула заклинацьку монетку у фонтан біля Велліанської Основи і загадала бажання, щоб усе пройшло ідеально, суперово, якщо вже чесно, і щоб цей рік в Аркані був навіть кращим за попередній.

Вода почорніла та загустіла, наче смола. Елла нахмурилася від смороду.

— О ні! — Елла підвела погляд і побачила, що дівчина приблизно її віку теж на неї дивиться. Вона

мала флакон, вміст якого саме виливала у фонтан. Дві темні коси звисали по боках її похмурого обличчя, а карі очі майже впивалися в Еллу. — Що ти зробила?

Всередині Елли все похололо. Що не так із цією дівчиною? Навіщо вона робить це з водою? Елла повторила своє запитання, але дівчина замість відповіді галопом побігла геть. «Дивно», подумала Елла, дивлячись, як та розчиняється у натовпі.

— Підемо вже, маленька, — гукнула мама, і Гумбо, її Заклинацький компаньйон, вдарив по підлозі хвостом, від чого Елла підстрибнула.

— Вибач, мамо, — вигукнула Елла, востаннє дивлячись на Основу і притискаючи руку до грудей.

Ривок перетину послабшав. Озираючись на Основу, вона не могла з'ясувати для себе, що у ній могло б бути Заклинацької природи. Може, це її Заклинацька сила підлаштовувалася під небесні особливості — і тоді Елла *точно не казатиме* про це мамі, щоб не давати їй приводу перевести її до Конжур Еколь мадам Коллетт.

Елла метнулася під табло, що простягалось високо над головою, показуючи розклад за десятками рейсів небесних поромів. Блискучі проходи вели до різних платформ, кас із квитками та залів очікування, які вона хотіла б теж відвідати.

— Сюди, маленька, — тато поклав руку на плече Елли, повертаючи її в потрібному напрямку. — Нам треба обміняти гроші. В мене не вистачає золотих

стел на шопінг, — він вийняв гаманець, відрахував декілька чорних-пречорних заклонацьких доларів і прошепотів: — Дивно, що ці важкі монети їм більше до вподоби.

— Але, Себастьяне, яке ж це все вишукане. Вони мають відчувати вагу роздутих старомодних гаманців та зберігати монети в роздутих сейфах, — мама спародіювала типовий нудний дивовижницький акцент. — Легше хизуватися.

Елла закотила очі та побажала, щоб ця спільнота в маминих очах мала хоч якісь шанси, але вона розуміла, що зараз, мабуть, не найкращий час для такого запиту.

Вони увійшли до відкритого холу, пройшли у прохід із табличкою «ОБМІН ВАЛЮТ» і стали у невеличку чергу інших Заклиначів, що закивали їм. Знак над вікном показував поточні курси, і кожні декілька хвилин він оновлював таблички, щоб показати найсвіжіші та найточніші цифри:

дивовижницькі стели +1 заклонацький долар \$1.82
дивовижницькі стели +1 пласнівський гріш \$1.36

Елла дивилася, як тато з мамою обмінюють свої заклонацькі долари на маленькі мішечки золотих стел та срібних лунаріїв. Вінні все скиглила, поки касир не тицьнув їй бронзове зонне-сонечко. Вона підняла його, із захватом розглядаючи, — монета змінювала